

# „Začátky v nové zemi? Nebyly jednoduché,“ říká Ludmila Zelenko

18.9.2023 - | Nemocnice Pardubického kraje

## Nešla úplně do neznáma

Rodačka z Ukrajiny přišla do České republiky v roce 2000. Nešla úplně do neznáma. Pracoval zde už její manžel. Přesto to tu od začátku neměla vůbec jednoduché. Jako zdravotnice si sice udělala nostrifikační zkoušky, ale tenkrát zrovna nebylo v nemocnici volné místo. Proto se rozhodla, že bude pracovat v sýrárně. Neustále se snažila pilovat češtinu. A aby toho nebylo málo, narodila se jí dcera.

*„Po vstupu České republiky do Evropské unie v roce 2004 se navíc změnily podmínky, takže každá cizinka, která se chtěla stát sestrou, musela skládat zkoušky znovu,“* vysvětlila Ludmila Zelenko. *„Bylo to náročné období. Pohybovala jsem se mezi domovem, prací a malým dítětem a do toho se ještě snažila studovat v cizím jazyce,“* poznamenala žena, jež ve své rodné vlasti pracovala v ordinaci u zubaře. *„A najednou jsem dostala nabídku pracovat na lůžkovém oddělení. To byla úplně jiná pozice. Všechno pro mě bylo nové,“* komentovala svůj nástup na neurochirurgii. *„Snažila jsem se co nejrychleji všechno naučit,“* pokračovala Ludmila Zelenko.

## Přání se nakonec splnilo

*„Byla jsem rozhodnutá, že klidně budu dělat uklízečku nebo chodit na stáž do nemocnice třeba měsíc zdarma, pokud mi bude umožněno získat nostrifikaci,“* přiznala sestra, která byla šťastná, když se jí její přání splnilo.

Na neurochirurgii nastoupila v roce 2005. *„Byl to zástup, takže jsem věděla, že jde o dobu určitou. Potom se zrovna uvolnilo místo na onkologii. S tehdejším vedením jsme se pobavili o tom, jak náročná je zde práce. Ani já jsem netušila, jestli ji zvládnu. Na onkologii jsem začala působit v únoru 2006 a od té doby jsem tu, tak snad ano,“* usmívala se zdravotnice, kterou práce naplňuje a baví.

## Vždy se snaží udělat maximum

*„Naším posláním je pomáhat onkologicky nemocným pacientům a jejich blízkým. Nepřijde mi, že by se naše práce nějak výrazně odlišovala od ostatních oddělení. Samozřejmě někdy je náročné přijmout, když se někomu zdravotní stav zhorší. Ale vždycky se snažíme udělat maximum. Potom nás samozřejmě zahřeje u srdíčka, když nás někdo pochválí. Nebo se u nás třeba jen zastaví a prohodí pár slov, jak se mu daří. To je největší odměna, ocenění, že svou práci neděláme zbytečně,“* podotkla Ludmila Zelenko, která už dnes mluví plynule česky.

*„Myslela jsem si, že se mi to nikdy nepovede. Bylo to hodně náročné. Nejprve jsem se naučila rozumět, ale neuměla jsem se vyjadřovat. Byla jsem zoufalá. Tehdy se mi chtělo i plakat,“* zavzpomínala na krušné chvíle. *„Nejlepší bylo jít mezi lidi a co nejvíc se s nimi bavit. To pomohlo,“* sdělila zdravotnice.

Ta už dnes dokonce v češtině i přemýšlí. *„Syn vystudoval žurnalistiku a češtinu má v malíku. Říká, že gramatiku už docela zvládám. Jen toho přízvuku v řeči se asi nezbavím,“* dodala všeobecná sestra oddělení klinické a radiační onkologie Pardubické nemocnice, která pochází z Luhanské oblasti.

## Hlavně, ať už válka skončí!

*„Zažili jsme si svoje. Strílet se u nás začalo už v roce 2014. Mám příbuzné na obou stranách konfliktu. Naštěstí nás válka nerozdělila a vycházíme spolu. Hlavní je, aby všichni byli zdraví a v pořádku. A ze všeho nejvíc si přeji, aby válka už konečně skončila,“ uzavřela.*

<https://pardubice.nempk.cz/novinky/zacatky-v-nove-zemi-nebyly-jednoduche-rika-ludmila-zelenko>